

Intermediaire kosten of werknemerskosten?

25 augustus 2010

De special over de werkkostenregeling in BelastingBelangen van april 2010 heeft ons een flink eind op weg geholpen bij de vraag of we die regeling volgend jaar wel of niet moeten invoeren. Maar er blijven nog wel wat vragen over. Bijvoorbeeld over intermediaire kosten. Onduidelijk is welke kosten wél en welke niet als intermediaire kosten kunnen worden aangemerkt. Binnen onze organisatie ziet dat vooral op de contributies die onze bedrijfsadviseurs jaarlijks aan hun beroepsvereniging moeten betalen. Het lidmaatschap van die beroepsvereniging is verplicht om bepaalde werkzaamheden te kunnen verrichten (het gaat om een beschermd beroep), en de werkgever stelt het lidmaatschap verplicht, vanwege kwaliteitsbewaking, bedrijfsimago etc. Zijn die contributies naar uw mening aan te merken als intermediaire kosten?

Antwoord

Bij intermediaire kosten gaat het om kosten die primair gemaakt worden om het bedrijf, de organisatie, goed te laten functioneren. Het bedrijf staat centraal bij de kostenpost, niet de werknemer. Het gaat om werkgeverskosten. Het initiatief om dergelijke kosten te maken ligt bij de werkgever; de werknemer doet die uitgaven – hij schiet de betaling voor – in opdracht of op verzoek van de werkgever.

Van intermediaire kosten is sprake bij:

- de aanschafkosten van zaken die tot het vermogen van de werkgever gaan behoren
- kosten voor zaken die van de werkgever zijn (en die aan de werknemer ter beschikking zijn gesteld);
- kosten die specifiek samenhangen met de bedrijfsvoering (en dus niet specifiek met het functioneren van de werknemer).

De aard van de kosten is bepalend voor de kwalificatie als intermediaire kosten. Als de werknemer voor of namens zijn werkgever 'werkgeverskosten' voorschiet, is sprake van intermediaire kosten.

Bij de parlementaire behandeling van de werkkostenregeling heeft Financiën meerdere voorbeelden van intermediaire kosten gegeven. Maar die zijn niet altijd verhelderend. Dat wordt nadrukkelijk geïllustreerd door het gegeven voorbeeld van de werknemer die op verzoek van zijn werkgever een paar viltstiften gaat halen bij een kantoorboekhandel en de kosten daarvan voorschiet, omdat hij die stiften s'middags nodig heeft om in een

zakelijke vergadering een exposé op een whiteboard te verduidelijken. Financiën vindt dat de kosten van de viltstiften intermediaire kosten zijn: de werkgever kan die vrijelijk terugbetalen aan de werknemer. Prima. Maar stel nu dat de werknemer op eigen initiatief die stiften koopt voor zakelijk

gebruik en de kosten daarvan bij zijn werkgever declareert. Kan die vergoeding alleen in de 1,4% vrije ruimte belastingvrij worden vergoed? Daar lijkt het wel op, en dat verschil in fiscale behandeling is irreëel.

Werkgevers die de reikwijdte van intermediaire kosten willen bijsturen, doen er verstandig aan om in de arbeidsovereenkomsten of reglementen met werknemers vast te leggen welke kosten een werknemer in opdracht of voor rekening van de werkgever maakt. Anders gezegd, door duidelijk vast te stellen – vooral in de richting van de werknemers – welke kosten als werkgeverskosten worden aangemerkt. Dat is naar mijn mening ook goed mogelijk voor de contributie die de werknemer verschuldigd is aan een beroepsvereniging. Als de werkgever het lidmaatschap van zo'n vereniging voor zijn werknemer verplicht stelt – omdat hij daar belang bij heeft, bijvoorbeeld omdat die medewerker anders bepaalde advieswerkzaamheden niet kan verrichten, vanwege kwaliteitsbewaking, bedrijfsimago, of nog weer een andere reden – dan zijn die kosten zonder meer als werkgeverskosten aan te merken. Als de werkgever de door de werknemer voorgeschoten contributie van de beroepsvereniging terugbetaalt, is dat geen loon.